

Sygn. akt IV CSK 348/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko Skarbowi Państwa Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy
Państwowe - Nadleśnictwu S. i Ministrowi Skarbu Państwa
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka M. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 stycznia 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że przede wszystkim skarga jest oczywiście uzasadniona. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku, którego rozstrzygnięcie dotyczące odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę spowodowaną niewydaniem przepisów, o których mowa w art. 7 ustawy

z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju (Dz. U. Nr 91, poz. 1051 ze zm.) jest zgodnie z aktualnym w tym przedmiocie orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. uchwała z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 94/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 85 oraz wyroki: z dnia 6 września 2012 r., I CSK 59/12, OSNC 2013, nr 4, poz. 51, I CSK 77/12 i CSK 96/12 nie publ., oraz z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 345/12, nie publ.). Wprawdzie wątpliwości budzi ocena Sądu Apelacyjnego dotycząca niemożności ponoszenia przez Skarb Państwa odpowiedzialności za zaniechanie legislacyjne na podstawie art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu sprzed 1 września 2004 r., jednakże w podanych wyżej judykatach przesądzono, że nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie tej odpowiedzialności na podstawie wskazanego wyżej przepisu z powodu niewydania przepisów, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.

Nie występują również niesprecyzowane bliżej w skardze zagadnienia prawne ani potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości, gdyż przepisy prawa stanowiące podstawę skargi kasacyjnej zostały dostatecznie wyjaśnione we wskazanym wyżej orzecznictwie Sądu Najwyższego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przy tym nowych argumentów jurystycznych, które uzasadniałyby odmienną, od przyjętej we wskazanych wyżej orzeczeniach, ich wykładnię.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., uwzględniając charakter dochodzonego roszczenia oraz sytuację majątkową powódki.